

Arrest

nr. 70 688 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2011 met refertenummer 9562.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, T.S. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een etnische Albanees te zijn, afkomstig uit Veliki Trnovac (Zuid-Servië) en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten.

U verklaart dat u vroeger voor het PDSH (Partia Demokratike Shqiptare ofwel Democratische Partij van Albanezen) werkte en bij het begin van de oorlog in 1991 naar Zwitserland ging.

Begin 1993 zou u zijn teruggekeerd naar Servië omdat u geen verblijfsstatuut had in Zwitserland.

U trouwde op 14 juli 1995 met uw huidige echtgenote, T.S. (...) (OV X).

Eind 1996 zou u op legale wijze naar Tsjechië zijn gegaan omdat u uw familie niet in gevaar wou brengen omwille van uw politieke activiteiten.

U verklaart uw vrouw drie keer in Servië bezocht te hebben tussen uw vertrek naar Tsjechië en de herfst van 1998.

Bij uw terugkeer in 1998 zou u uw vrouw mee naar Tsjechië hebben genomen, omdat u daar ook voor haar een verblijfsstatuut had geregeld.

Op de trein naar Tsjechië zouden Servische politieagenten u hebben meegenomen om uw papieren te controleren. Enkele andere agenten zouden bij uw vrouw zijn gebleven. U verklaart niet te weten wat er met uw vrouw gebeurde, maar uw vrouw zou er wel slecht aan toe zijn geweest toen u terugkeerde. Even later zou uw vrouw een miskraam hebben gehad na drie maanden zwangerschap. U verklaart dat u sinds het voorval op de trein kalmeer- en slaappillen neemt.

U verklaart verder dat u tussen 1998 en 2001 fondsenwerver was voor de UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit ofwel Bevrijdingsleger van Preševo, Medveda en Bujanovac). Begin 1999 zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden bij u thuis. U was toen nog steeds in Tsjechië met uw echtgenote. Begin 2000 zou u 20.000 Duitse mark verzameld hebben voor het UÇPMB. Uw neef zou dit geld afgeven, maar heeft dit nooit gedaan. U verklaart dat uw zoon daardoor soms gepest werd en dat mensen van het UÇPMB uw ouders thuis bezochten om te vragen waarom u het beloofde geld niet opgestuurd had.

Tussen 2000 en 2002 zou uw vrouw een Ivf-behandeling hebben ondergaan. U verklaart dat haar fertiliteitsproblemen het gevolg waren van het voorval op de trein in 1998. Op 12 december 2002 werd jullie oudste zoon E. (...) geboren in Praag.

In de lente van 2004 zouden u en uw vrouw onofficieel gescheiden zijn. In 2004 zou uw vrouw voor 6 maanden teruggekeerd zijn naar Servië om nadien terug naar Tsjechië te gaan.

Op 11 november 2004 zouden jullie officieel gescheiden zijn. U verklaart dat u in de winter van 2004 opnieuw een koppel werd met uw vrouw.

In de zomer van 2006 zouden u en uw vrouw met de auto zijn aangehouden in Nis, omdat er een verrekijker in de wagen lag. U zou hiervoor één nacht in voorarrest zijn opgesloten.

U verklaart dat u in de herfst van 2006 opnieuw trouwde met uw echtgenote.

U verklaart dat u op 19 november 2006 in Tsjechië werd gearresteerd wegens onrechtmatig wapenbezit en de productie en het bezit van narcotica. U zou zijn veroordeeld tot 5 jaar celstraf. U zou uiteindelijk twee en een half jaar in de gevangenis hebben gezeten. U verklaart dat u werd vrijgelaten op 28 april 2009.

Op 11 mei 2009 zou u Tsjechië hebben verlaten, omdat u op 12 mei 2009 het land uit moest zijn. U verklaart dat u Tsjechië niet meer binnen mag tot 27 april 2012.

Uw tweede zoon, E. (...), werd in Servië geboren op 27 september 2006.

Behalve problemen met de naamsverandering op uw rijbewijs zou u in Servië geen problemen hebben gekend sinds uw terugkeer uit Tsjechië.

U besloot het land te verlaten, omdat u vreest beschuldigd te worden van misdaden die u niet beging. U stelt Servië te hebben verlaten op 22 maart 2011. Uw vrouw en kinderen zouden 10 dagen eerder zijn vertrokken om elkaar nadien te ontmoeten in Duitsland.

Jullie kwamen samen aan in België op 23/03/2011 en vroegen de volgende dag asiel aan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legde u volgende documenten neer: uw paspoort, afgeleverd op 9 maart 2010, uw identiteitskaart, afgeleverd op 11 maart 2010, uw rijbewijs afgeleverd op 5 juli 2010, het paspoort van uw vrouw, afgeleverd op 8 maart 2010, de identiteitskaart van uw vrouw afgeleverd op 10 maart 2010, het paspoort van uw zoon E. (...), afgeleverd op 1 april 2010, het paspoort van uw zoon E. (...), afgeleverd op 1 april 2010, de geboorteaktes van u, uw vrouw en uw twee zonen, allen afgeleverd op 17 februari 2010, de nationaliteitsbewijzen van u, uw vrouw en uw twee zonen, allen afgeleverd op 17 februari 2010, uw huwelijksakte, afgeleverd op 16 mei 2011, bewijzen van betalingsopdrachten, het document van uw voorlopige in vrijheidstelling, opgemaakt op 28 april 2009, 4 medische attesten van uw vrouw, afgeleverd op 12 november 2003, 2 december 2005, 15 januari 2006 en op 4 mei 2009, uw handelsvergunning, afgeleverd op 12 december 2002."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, T.S. (...), luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Servië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat één van de redenen die meteen ook de aanleiding was van uw vertrek uit Servië – met name, problemen om de spelling van uw voornaam op uw rijbewijs te veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 20) – niet beschouwd kan worden als een ernstige vorm van discriminatie.

U bent er immers wel in geslaagd zonder problemen een nieuw paspoort en een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen, waarop de Albanese spelling van uw naam werd gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 18, 20).

Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de Servische politie u doelbewust probeert te verhinderen een rijbewijs met aangepaste naam (verandering van Servische naar Albanese naam) te verschaffen. Aangezien de politie zelf verklaart dat het geen problemen zou moeten geven dat uw naam op uw identiteitskaart en paspoort op Albanese schrijfwijze wordt weergegeven en op uw rijbewijs op Servische schrijfwijze (gehoorverslag CGVS, p. 20), kan er worden verwacht dat het in werkelijkheid ook geen problemen oplevert.

Deze problemen kunnen hoe dan ook niet beschouwd worden als een ernstige vorm van vervolging vanwege de Servische autoriteiten.

Wat betreft de betalingsbewijzen die u voorlegde ter staving van uw problemen bij het verkrijgen van een nieuw rijbewijs, dient er worden vastgesteld dat deze geen enkele bewijskracht hebben.

Nergens op de betalingsbewijzen is immers af te lezen wat voor problemen u gehad zou hebben, noch is er enige naam of instantie vermeld die deze bewijzen zou hebben afgegeven. U verklaart bovendien verder geen enkele problemen te hebben gehad sinds uw terugkeer naar Servië in mei 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 28).

In die zin kan er aldus evenmin gesproken worden van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient er vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u in de toekomst door de Servische overheden onterecht beschuldigd zou worden van misdaden die u niet gepleegd hebt.

Hoewel u vermoedens hebt dat dit zou kunnen gebeuren omwille van het feit dat u vroeger het UÇPMB ten dienst stond (gehoorverslag CGVS, p. 24), is er geen enkele aanwijzing die uw vrees hieromtrent aannemelijk kan maken.

Zo bent u vooreerst nooit een strijder geweest van het UÇPMB. Voorts zou u nooit een wapen hebben gedragen of persoonlijk hebben deelgenomen aan het gewapende conflict (gehoorverslag CGVS p. 24). U verklaart immers enkel militaire middelen te hebben aangevoerd, zoals verrekijkers, nachtkijkers en wapens (gehoorverslag CGVS, p. 24).

In dit verband dient er worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u nog in september 2006 gearresteerd werd door de Tsjechische politie wegens bezit van illegale goederen (wapens, narcotica,...) die volgens u bedoeld waren voor de bevoorrading van het UÇPMB (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het UÇPMB bestond toen immers niet meer, want het werd ontbonden in 2001.

Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u nog in 2006 wapens zou vervoeren naar het UÇPMB.

Uw verklaringen hieromtrent kunnen dan ook sterk in twijfel worden getrokken.

Toen u gevraagd werd waarom u nu nog problemen zou kunnen hebben omwille van uw activiteiten voor het UÇPMB in het verleden, kon u echter geen concreet antwoord geven. U verklaarde dat het feit dat men u geen nieuw rijbewijs wou geven een teken zou kunnen zijn van tegenwerking vanwege de Servische overheden (gehoorverslag CGVS, p. 25).

Deze verklaringen kunnen echter niet in overweging worden genomen, daar u evenmin concreet kunt verklaren hoe de autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn dat u ooit bij het UÇPMB actief was (gehoorverslag CGVS, p. 27).

U hebt uw verklaringen hieromtrent dan ook niet met enige objectieve informatie kunnen bevestigen. Naast de problemen die u had met uw rijbewijs, zou u bovendien geen problemen meer hebben gehad na uw terugkeer naar Servië (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Voorts dient er verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat er sinds de amnestiewet van 2002, die ook op u van toepassing zou zijn, geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteamen die in Zuid-Servië actief zijn.

Daarnaast voorziet de amnestiewet van de toenmalige Federatieve Republiek Joegoslavië van 2 februari 2001 ondermeer in amnestie voor personen die in de periode van 27 april 1992 tot 7 oktober

2000 misdrijven begaan hebben of op wie de verdenking rust dat ze die begaan hebben, meerbepaald: verhindering van de strijd tegen de vijand volgens artikel 118, gewapende opstand volgens artikel 124, aanzetting tot gewelddadige verandering van de grondwettelijke orde volgens artikel 133, vereniging voor vijandelijke activiteiten volgens artikel 136, evenals het toebrengen van schade aan het aanzien van de Federatieve Republiek Joegoslavië volgens Artikel 157, zoals voorgeschreven door het Strafwetboek van de Federatieve Republiek Joegoslavië.

De ex- UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Arrestaties van ex-UÇK en ex-UÇPMB strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging.

De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten.

De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen (één werd weer vrijgelaten) in december 2008.

Dit was echter geen willekeurige arrestatie op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB, maar maakte daarentegen deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Deze personen werden met name aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gjilan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK.

Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking.

In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Een reden voor gerechtelijke vervolging van voormalige UÇPMB-leden is bijvoorbeeld regelmatig illegaal wapenbezit.

Gezien er nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren is het echter begrijpelijk dat hiertegen stappen worden ondernomen.

Bij u werd er echter geen huiszoeking meer uitgevoerd sinds de bombardementen in 1999 en u spreekt hier evenmin over wapens die gevonden zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14), zodat noch een vrees voor terechte noch een vrees voor onterechte gerechtelijke vervolging gerechtvaardigd lijkt.

Het feit dat u nu wel illegale wapens zou bezitten (gehoorverslag CGVS, p.26), is echter uw eigen verantwoordelijkheid.

Uit bovengenoemde informatie blijkt duidelijk dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van de repressie van vroegere aanhangers van het UÇK en het UÇPMB. De feiten waarvan de gearresteerde personen verdacht worden, vallen niet onder de amnestieregeling.

Uit bovenstaande blijkt aldus dat uw vrees voor mogelijke vervolging door uw autoriteiten in de toekomst omwille van feiten die plaatsvonden ten tijde van het gewapende conflict in Zuid-Servië, enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op enige objectieve gegevens.

Overigens kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er anno 2011 geen mensenrechtenschendingen plaatsvonden in Zuid-Servië.

Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. Bovendien is er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief, die bestaat uit ongeveer 50% Albanezen. Ook is er een strikte monitoring van de OVSE, die een kantoor hebben in Bujanovc in de Preshevë-vallei.

Er kan dus geenszins gesteld worden dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië anno 2011 a priori een gegronde vrees voor vervolging hebben/het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van hun etnische origine.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er sprake zijn van een individuele en gegronde vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten – uw vrees te worden veroordeeld voor zaken die u niet gedaan hebt en het mogelijke verband hiervan met het feit dat u problemen had om een nieuw rijbewijs te verkrijgen met uw nieuwe naam - niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen en evenmin om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te ondersteunen.

Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen, met name de schildklierproblemen van uw echtgenote en uw depressie ten gevolge van de miskraam van uw echtgenote, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor ene

machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat – hoe erg de gebeurtenis op de trein in 1998 ook was (gehoorverslag CGVS, p.7, 8, 9) – uw vrees en die van uw echtgenote ten opzichte van de Servische politie aan de grenscontrole niet langer actueel is. Deze gebeurtenis vond immers plaats in een periode van etnisch geweld en etnische spanningen tussen Albanezen en Serviërs. Er zijn dan ook geen enkele aanwijzingen dat deze gebeurtenis zich heden ten dage zou herhalen.

Daarnaast hebt u evenmin kunnen aantonen dat uw kinderen momenteel problemen zouden ondervinden ten gevolge van uw activiteiten voor het UÇPMB (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Het lijkt bovendien weinig waarschijnlijk dat leeftijdsgenoten van uw kinderen (8 en 4 jaar) problemen zouden maken over het feit dat u er in het jaar 2000 niet in slaagde de beloofde som geld aan het UÇPMB te betalen. U hebt deze bewering dan ook niet met objectieve elementen kunnen staven.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, identiteitskaart, huwelijksakte en geboorteakte bevestigen enkel uw Servische identiteit en uw recente afkomst uit Servië, en die van uw vrouw en kinderen, die hier niet ter discussie staan. De medische attesten van uw echtgenote bevestigen dat zij problemen heeft met haar schildklieren, wat niet betwijfeld wordt. De betalingsbewijzen die u voorlegde werden hierboven reeds uitvoerig besproken. Het document over uw handelsvergunning toont enkel aan dat u in Tsjechië handel dreef, wat hier niet van belang is en uw document van uw voorlopige in vrijheidstelling bewijst enkel dat u op 28 april 2009 vrij kwam uit de Tsjechische gevangenis, wat hier evenmin ter discussie staat.”

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, T.S. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een etnisch Albanese te zijn, afkomstig uit Veliki Trnovac (Zuid-Servië) en u verklaart de Servische nationaliteit te bezitten.

U verklaart de verklaringen van uw man, T.S. (...) te volgen en zelf geen andere persoonlijke redenen te hebben om asiel aan te vragen.

Uw man zou vroeger voor het PDSH (Partia Demokratike Shqiptare ofwel Democratische Partij van Albanezen) gewerkt hebben en bij het begin van de oorlog in 1991 naar Zwitserland zijn gegaan. Hij zou begin 1993 zijn teruggekeerd naar Servië, omdat hij geen verblijfsstatuut had in Zwitserland.

Jullie trouwden op 14/07/1995.

Eind 1996 zou uw man op legale wijze naar Tsjechië zijn gegaan. Hij zou u drie keer bezocht hebben in Servië tussen zijn vertrek naar Tsjechië en de herfst van 1998.

Bij zijn terugkeer naar Servië in 1998 zou uw man u hebben meegenomen naar Tsjechië. Op de trein zouden Servische politieagenten uw man hebben meegenomen om jullie papieren te controleren. Enkele agenten zouden bij u achtergebleven zijn. U verklaart dat u toen werd verkracht. Ten gevolge van dit voorval zou u een miskraam hebben gehad na 3 maanden zwangerschap.

Tussen 1998 en 2001 zou uw man fondsenwerver zijn geweest voor de UÇPMB (Ushtria Çlirimtare e Preshevës, Medvegjës dhe Bujanocit ofwel Bevrijdingsleger van Preševo, Medveda en Bujanovac). Begin 1999 zou er een huiszoeking hebben plaatsgevonden bij uw man thuis. U was toen nog steeds in Tsjechië met uw man. Begin 2000 zou uw man 20.000 Duitse mark verzameld hebben voor het UÇPMB. De neef van uw man zou dit geld afgeven, maar heeft dit nooit gedaan. Daardoor zou uw zoon soms gepest zijn en bezochten mensen van het UÇPMB uw schoonouders thuis om te vragen waarom uw man het beloofde geld niet opgestuurd had.

Tussen 2000 en 2002 zou u een Ivf-behandeling hebben ondergaan. Uw fertiliteitsproblemen zouden het gevolg zijn van het voorval op de trein in 1998. Op 12 december 2002 werd uw oudste zoon E. (...) geboren in Praag.

In de lente van 2004 zou u onofficieel gescheiden zijn van uw man. In 2004 zou u voor 6 maanden zijn teruggekeerd naar Servië om nadien terug te keren naar Tsjechië. Op 11 november 2004 zouden jullie officieel gescheiden zijn.

In de winter van 2004 zouden jullie opnieuw een koppel hebben gevormd.

In de zomer van 2006 zouden u en uw man zijn aangehouden met de auto in Nis, omdat er een verrekijker in de wagen lag. Uw man zou hiervoor één nacht in voorarrest zijn opgesloten. In de herfst van 2006 zouden jullie opnieuw getrouwd zijn.

Op 19 november 2006 werd uw man in Tsjechië gearresteerd wegens onrechtmatig wapenbezit en de productie en het bezit van narcotica. Hij zou zijn veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf. Uw man zou uiteindelijk twee en een half jaar in de gevangenis hebben gezeten. Hij werd vrijgelaten op 28 april 2009.

Op 11 mei 2009 zou uw man Tsjechië hebben verlaten. Uw man zou Tsjechië niet meer binnen mogen tot 27 mei 2012.

Uw jongste zoon, E. (...), werd in Servië geboren op 27/09/2009.

Behalve problemen met de naamsverandering op zijn rijbewijs, zou uw man in Servië geen problemen hebben gehad, sinds zijn terugkeer uit Tsjechië. U besloot samen met uw man het land te verlaten omdat hij vreest beschuldigd te worden van misdaden die hij niet beging. U zou samen met uw kinderen 10 dagen eerder vertrokken te zijn om uw man vervolgens in Duitsland te ontmoeten op 23 maart 2011. De volgende dag vroeg u in Brussel asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: Uw paspoort, afgeleverd op 8 maart 2010, uw identiteitskaart, afgeleverd op 10 maart 2010, het paspoort van uw man, afgeleverd op 9 maart 2010, de identiteitskaart van uw man, afgeleverd op 11 maart 2010, het rijbewijs van uw man, afgeleverd op 5 juli 2010, het paspoort van uw zoon E. (...), afgeleverd op 1 april 2010, het paspoort van uw zoon E. (...), afgeleverd op 1 april 2010, de geboorteaktes van u, uw man en uw twee zonen, allen afgeleverd op 17 februari 2010, de nationaliteitsbewijzen van u, uw man en uw twee zonen, allen afgeleverd op 17 februari 2010, uw huwelijksakte, afgeleverd op 16 mei 2011, bewijzen van betalingsopdrachten, het document van de voorlopige in vrijheidstelling van uw man, opgemaakt op 28 april 2009, 4 medische attesten van uzelf, afgeleverd op 12 november 2003, 2 december 2005, 15 januari 2006 en op 4 mei 2009 en een handelsvergunning van uw man, afgeleverd op 12 december 2002."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, T.S. (...), luidt als volgt:

"Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenoot, T.S. (...), werden aangebracht en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

Aangezien inzake zijn asielaanvraag een negatieve beslissing werd genomen, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen.

Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt Servië verlaten te hebben en/of er niet naar terug te kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient er worden opgemerkt dat één van de redenen die meteen ook de aanleiding was van uw vertrek uit Servië – met name, problemen om de spelling van uw voornaam op uw rijbewijs te veranderen (gehoorverslag CGVS, p. 20) – niet beschouwd kan worden als een ernstige vorm van discriminatie. U bent er immers wel in geslaagd zonder problemen een nieuw paspoort en een nieuwe identiteitskaart te verkrijgen, waarop de Albanese spelling van uw naam werd gebruikt (gehoorverslag CGVS, p. 18, 20). Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat de Servische politie u doelbewust probeert te verhinderen een rijbewijs met aangepaste naam (verandering van Servische naar Albanese naam) te verschaffen. Aangezien de politie zelf verklaart dat het geen problemen zou moeten geven dat uw naam op uw identiteitskaart en paspoort op Albanese schrijfwijze wordt weergegeven en op uw rijbewijs op Servische schrijfwijze (gehoorverslag CGVS, p. 20), kan er worden verwacht dat het in werkelijkheid ook geen problemen oplevert. Deze problemen kunnen hoe dan ook niet beschouwd worden als een ernstige vorm van vervolging vanwege de Servische autoriteiten. Wat betreft de betalingsbewijzen die u voorlegde ter staving van uw problemen bij het verkrijgen van een nieuw rijbewijs, dient er worden vastgesteld dat deze geen enkele bewijskracht hebben. Nergens op de betalingsbewijzen is immers af te lezen wat voor problemen u gehad zou hebben, noch is er enige naam of instantie vermeld die deze bewijzen zou hebben afgegeven. U verklaart bovendien verder geen enkele problemen te hebben gehad sinds uw terugkeer naar Servië in mei 2009 (gehoorverslag CGVS, p. 28). In die zin kan er aldus evenmin gesproken worden van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient er vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u in de toekomst door de Servische overheden onterecht beschuldigd zou worden van misdaden die u niet gepleegd hebt. Hoewel u vermoedens hebt dat dit zou kunnen gebeuren omwille van het feit dat u vroeger het UÇPMB ten dienst stond (gehoorverslag CGVS, p. 24), is er geen enkele aanwijzing die uw vrees hieromtrent aannemelijk kan maken. Zo bent u vooreerst nooit een strijder geweest van

het UÇPMB. Voorts zou u nooit een wapen hebben gedragen of persoonlijk hebben deelgenomen aan het gewapende conflict (gehoorverslag CGVS p. 24). U verklaart immers enkel militaire middelen te hebben aangevoerd, zoals verrekijkers, nachtkijkers en wapens (gehoorverslag CGVS, p. 24). In dit verband dient er worden opgemerkt dat het eigenaardig is dat u nog in september 2006 gearresteerd werd door de Tsjechische politie wegens bezit van illegale goederen (wapens, narcotica,...) die volgens u bedoeld waren voor de bevoorrading van het UÇPMB (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het UÇPMB bestond toen immers niet meer, want het werd ontbonden in 2001. Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u nog in 2006 wapens zou vervoeren naar het UÇPMB. Uw verklaringen hieromtrent kunnen dan ook sterk in twijfel worden getrokken. Toen u gevraagd werd waarom u nu nog problemen zou kunnen hebben omwille van uw activiteiten voor het UÇPMB in het verleden, kon u echter geen concreet antwoord geven. U verklaarde dat het feit dat men u geen nieuw rijbewijs wou geven een teken zou kunnen zijn van tegenwerking vanwege de Servische overheden (gehoorverslag CGVS, p. 25). Deze verklaringen kunnen echter niet in overweging worden genomen, daar u evenmin concreet kunt verklaren hoe de autoriteiten op de hoogte zouden kunnen zijn dat u ooit bij het UÇPMB actief was (gehoorverslag CGVS, p. 27). U hebt uw verklaringen hieromtrent dan ook niet met enige objectieve informatie kunnen bevestigen. Naast de problemen die u had met uw rijbewijs, zou u bovendien geen problemen meer hebben gehad na uw terugkeer naar Servië (gehoorverslag CGVS, p. 28).

Voorts dient er verwezen te worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat er sinds de amnestiewet van 2002, die ook op u van toepassing zou zijn, geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die verdacht worden van of zich schuldig gemaakt hebben aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanovc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. Daarnaast voorziet de amnestiewet van de toenmalige Federatieve Republiek Joegoslavië van 2 februari 2001 ondermeer in amnestie voor personen die in de periode van 27 april 1992 tot 7 oktober 2000 misdrijven begaan hebben of op wie de verdenking rust dat ze die begaan hebben, meerbepaald: verhindering van de strijd tegen de vijand volgens artikel 118, gewapende opstand volgens artikel 124, aanzetting tot gewelddadige verandering van de grondwettelijke orde volgens artikel 133, vereniging voor vijandelijke activiteiten volgens artikel 136, evenals het toebrengen van schade aan het aanzien van de Federatieve Republiek Joegoslavië volgens Artikel 157, zoals voorgeschreven door het Strafwetboek van de Federatieve Republiek Joegoslavië.

De ex- UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Arrestaties van ex-UÇK en ex-UÇPMB strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging. De ex-UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten. De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen (één werd weer vrijgelaten) in december 2008. Dit was echter geen willekeurige arrestatie op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB, maar maakte daarentegen deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Deze personen werden met name aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gjilan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK. Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Een reden voor gerechtelijke vervolging van voormalige UÇPMB-leden is bijvoorbeeld regelmatig illegaal wapenbezit. Gezien er nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren is het echter begrijpelijk dat hiertegen stappen worden ondernomen. Bij u werd er echter geen huiszoeking meer uitgevoerd sinds de bombardementen in 1999 en u spreekt hier evenmin over wapens die gevonden zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 14), zodat noch een vrees voor terechte noch een vrees voor onterechte gerechtelijke vervolging gerechtvaardigd lijkt. Het feit dat u nu wel illegale wapens zou bezitten (gehoorverslag CGVS, p.26), is echter uw eigen verantwoordelijkheid. Uit bovengenoemde informatie blijkt duidelijk dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van de repressie van vroegere aanhangers van het UÇK en het UÇPMB. De feiten waarvan de gearresteerde personen verdacht worden, vallen niet onder de amnestieregeling. Uit bovenstaande blijkt aldus dat uw vrees voor mogelijke vervolging door uw

autoriteiten in de toekomst omwille van feiten die plaatsvonden ten tijde van het gewapende conflict in Zuid-Servië, enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op enige objectieve gegevens.

Overigens kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er anno 2011 geen mensenrechtenschendingen plaatsvonden in Zuid-Servië. Wel is er sprake van provocerend en intimiderend optreden van de Servische gendarmerie, wat heeft geleid tot een groter subjectief onveiligheidsgevoel bij de Albanese bevolking. Bovendien is er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief, die bestaat uit ongeveer 50% Albanese. Ook is er een strikte monitoring van de OVSE, die een kantoor hebben in Bujanovc in de Preshevë-vallei. Er kan dus geenszins gesteld worden dat etnische Albanese uit Zuid-Servië anno 2011 a priori een gegronde vrees voor vervolging hebben/het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van hun etnische origine.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er sprake zijn van een individuele en gegronde vrees voor vervolging. Wat de door u aangehaalde problemen betreft, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten – uw vrees te worden veroordeeld voor zaken die u niet gedaan hebt en het mogelijke verband hiervan met het feit dat u problemen had om een nieuw rijbewijs te verkrijgen met uw nieuwe naam - niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen en evenmin om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te ondersteunen.

Wat betreft de door u ingeroepen medische problemen, met name de schildklierproblemen van uw echtgenote en uw depressie ten gevolge van de miskraam van uw echtgenote, dient te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor ene machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat – hoe erg de gebeurtenis op de trein in 1998 ook was (gehoorverslag CGVS, p.7, 8, 9) – uw vrees en die van uw echtgenote ten opzichte van de Servische politie aan de grenscontrole niet langer actueel is. Deze gebeurtenis vond immers plaats in een periode van etnisch geweld en etnische spanningen tussen Albanese en Serviërs. Er zijn dan ook geen enkele aanwijzingen dat deze gebeurtenis zich heden ten dage zou herhalen. Daarnaast hebt u evenmin kunnen aantonen dat uw kinderen momenteel problemen zouden ondervinden ten gevolge van uw activiteiten voor het UÇPMB (gehoorverslag CGVS, p. 21, 22). Het lijkt bovendien weinig waarschijnlijk dat leeftijdsgenoten van uw kinderen (8 en 4 jaar) problemen zouden maken over het feit dat u er in het jaar 2000 niet in slaagde de beloofde som geld aan het UÇPMB te betalen. U hebt deze bewering dan ook niet met objectieve elementen kunnen staven.

De informatie waarop het CGVS zich baseert voor de motivering van deze beslissing werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande bevindingen. Uw paspoort, nationaliteitsbewijs, rijbewijs, identiteitskaart, huwelijksakte en geboorteakte bevestigen enkel uw Servische identiteit en uw recente afkomst uit Servië, en die van uw vrouw en kinderen, die hier niet ter discussie staan. De medische attesten van uw echtgenote bevestigen dat zij problemen heeft met haar schildklieren, wat niet betwijfeld wordt. De betalingsbewijzen die u voorlegde werden hierboven reeds uitvoerig besproken. Het document over uw handelsvergunning toont enkel aan dat u in Tsjechië handel dreef, wat hier niet van belang is en uw document van uw voorlopige in vrijheidstelling bewijst enkel dat u op 28 april 2009 vrij kwam uit de Tsjechische gevangenis, wat hier evenmin ter discussie staat.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 25 augustus 2011 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 77 van de “wet van 15 september 2006”.

Verzoekers zijn het niet eens met de motieven van de bestreden beslissingen en pogen deze te weerleggen.

Verzoekers volharden in de gegrondheid van de door hen naar voor gebrachte vrees en benadrukken dat ze in geval van terugkeer naar hun land van herkomst, vervolgd zullen worden omwille van het vroegere lidmaatschap van verzoeker van het UÇPMB.

Verzoekers menen dat het door hen neergelegde attest van invrijheidsstelling minstens als een begin van bewijs dient te worden beschouwd.

Verzoekers verwijzen verder naar de motieven van de bestreden beslissingen waaruit volgens hen blijkt dat etnisch Albanezen op heden in Servië nog wel degelijk met ernstige problemen te kampen hebben en benadrukken in dit verband dat er op heden nog steeds geen grote verbetering merkbaar is.

Verzoekers verwijzen dienaangaande nog naar een persbericht van NOS van 17 mei 2011.

Verzoekers stellen (zie verzoekschrift p. 3) dat de commissaris-generaal verkeerdelijk besluit dat etnische Albanezen perfect een beroep zou kunnen doen op de multi-etnische politie, terwijl er volgens hen wel degelijk nog sprake is van een nationalistische cultuur.

Verzoekers wijzen erop dat de commissaris-generaal in zijn beslissing bevestigt dat er in 2008 nog tien personen gearresteerd werden op basis van hun lidmaatschap van de UÇPMB en benadrukken dat de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker lid was van het UÇPMB.

Verzoekers beroepen zich tevens op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel; ze verwijzen dienaangaande naar rechtsleer aangaande de zorgvuldigheidsplicht en eerdere rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers menen dat de door hen neergelegde stukken minstens een voorstelling vormen van de feiten zoals deze door hen naar voren werden gebracht.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak opnieuw te willen verwijzen naar de commissaris-generaal ten einde deze toe te laten om hen opnieuw op te roepen zodat ze de redenen van hun asielaanvragen kunnen verduidelijken.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, T.S., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, T.S., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de schending van de motiveringsplicht uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is. De Raad gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad stelt verder vast dat het verzoekschrift zich beperkt tot het opwerpen van de schending van artikel 77 van de "*wet van 15 september 2006*", zonder in concreto aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Benadrukt wordt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn, als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142). Aldus kan voormelde opmerking van verzoekers niet als een middel worden beschouwd, en laat de Raad ze buiten beschouwing.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, dient te worden onderstreept dat de door verzoekers aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaand argument kan dus evenmin dienstig worden aangevoerd.

2.6. De Raad is van oordeel dat waar verzoekers opmerken dat de commissaris-generaal niet ontkent dat verzoeker destijds lid was van het UÇPMB, dit punt in casu niet aan de orde is.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat verzoeker door de Servische overheden beschuldigd zal worden van misdaden die hij niet gepleegd heeft, omwille van naar hij vermoedt zijn vroeger lidmaatschap van UÇPMB.

De Raad stelt vast dat waar verzoekers ter verdediging in hun verzoekschrift (zie p. 3) stellen dat de commissaris-generaal bevestigt dat er in 2008 nog arrestaties verricht zijn van tien personen op basis van hun lidmaatschap van de UÇPMB, hij louter een fragment van die informatie belicht.

Uit het geheel van deze informatie blijkt dat er sinds de amnestiewet van 2002 geen enkele ex-strijder van het UÇPMB werd veroordeeld louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB (stuk 15, Landeninformatie, Subject Related Briefing: Servië: Situatie van Albanen in de Presevo-vallei, 15 maart 2011, p. 32) -maar in combinatie met andere misdrijven-.

Waar verzoekers stellen dat het door hen neergelegde attest van invrijheidsstelling minstens als een begin van bewijs dient te worden aangenomen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die besluit dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het immers geen concrete informatie bevat met betrekking tot de omstandigheden die tot verzoekers arrestatie en veroordeling zouden hebben geleid.

De overige door verzoekers voorgelegde documenten kunnen evenmin de door hem aangehaalde feiten kracht bijzetten.

De betalingsbewijzen bevatten niet alleen geen informatie met betrekking tot de problemen die verzoeker zou gekend hebben bij de aanvraag van een geldig rijbewijs, er wordt daarenboven geen enkele naam noch instantie op deze documenten vermeld.

De commissaris-generaal merkt in zijn nota van 21 oktober 2011 dienaangaande terecht op dat verzoeker bij zijn verhoor uitdrukkelijk verklaarde, behalve de problemen met de naamsverandering op diens rijbewijs, geen andere problemen meer te hebben gekend sinds zijn terugkeer in mei 2009 naar Servië, waardoor de ernst van de voorgehouden moeilijkheden wordt neergehaald.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal een ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele

valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen (RvS 4 maart 2008, nr. 180.410; RvV 25 juni 2008, nr. 13.077).

In casu heeft de commissaris-generaal terecht besloten dat de door verzoekers neergelegde stukken -in tegenstelling tot wat het verzoekschrift voorhoudt- geenszins als een begin van bewijs kunnen worden aanzien. De documenten zeggen immers niets over de omstandigheden waarin ze werden bekomen, noch maken ze enige melding van de door verzoekers aangevoerde feiten.

2.7. Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal uit zijn informatie verkeerdelijk afleidt dat personen van Albanese origine een beroep kunnen doen op de multi-etnische politie, stelt de Raad vast dat verzoekers hun bewering niet staven.

Ook de enkele stelling van verzoekers dat *“toch niet kan worden ontkend dat er nog steeds ernstige schendingen voorhanden zijn van de mensenrechten tegenover de albanezen”* (zie verzoekschrift p. 2) en de enkele verwijzing naar een nieuwsfragment van NOS van 17 mei 2011 -dat melding maakt van een demonstratie tegen het bezoek van de Servische onderhandelaar aan zijn Albanese gesprekspartner in Pristina-, zijn niet bij machte om afbreuk te doen aan de informatie die de commissaris-generaal hanteert.

Uit de informatie die de commissaris-generaal blijkt dat er anno 2011 geen mensenrechtenschendingen plaatsvinden in Zuid-Servië. Er blijkt tevens uit dat er in Zuid-Servië een multi-etnische politie actief is, die bestaat uit ongeveer 50% Albanezen. Tevens -zo geeft de informatie weer- is er een strikte monitoring van de OVSE, die een kantoor hebben in Bujanovc in de Preshevë-vallei.

Er kan dus geenszins gesteld worden dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië anno 2011 a priori een gegronde vrees voor vervolging hebben/het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming op basis van hun etnische origine.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissingen.

Dergelijk verweer is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekers echter in gebreke blijven.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in aanmerking worden genomen. De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekers zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op hetgeen zij hebben aangehaald in het kader van hun asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekers hun relaas niet aannemelijk hebben gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoekers voeren geen elementen aan die toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, rechtvaardigen, noch beschikt de Raad over algemeen bekende feiten in dit verband.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoor op het Commissariaat-generaal bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die de beslissingen afdoende motiveren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor op 12 mei 2011 de kans kregen om hun asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.10. Inzoverre verzoekers in hun verzoekschrift (zie p. 4) zou doelen op de vernietiging van de bestreden beslissingen en het terugsturen van de zaak voor verder onderzoek naar de commissaris-generaal, laat de Raad gelden dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten bedrage van 350 euro, ten laste te leggen van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

De Raad stelt vast dat het rolrecht op 5 oktober 2011 tweemaal werd betaald, een eerste maal door Fedasil, waarvan het bankafschrift als referentienummer RTH/B1V0566HO7RL vermeldt en nadien - het bankafschrift draagt als referentienummer RTH/B1V0569POOVK- door de advocaat van verzoekende partijen, K. TERMONIA.

De Raad stelt vast dat er bijgevolg een onverschuldigde betaling gebeurde in hoofde van advocaat K. TERMONIA. Dit rolrecht ten bedrage van 350 euro dient aan voormelde advocaat te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Het onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient aan advocaat K. TERMONIA te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BONTE